

Mon cor, aucell, t'estima.

A aquells qui tenen les ales tallades i el cant apagat.

*“Si quan me trobo sol, parl amb mon esperit,
en llemosí li parl, que llengua altra no sent,
e ma boca llavors no sap mentir ni ment,
puix surten mes raons del centre de mon pit.”*

Bonaventura Carles Aribau

Aquella flaire... seca, contundent, lleugerament torrada. Badallo. Inspiro. La torno a notar, s'enfila pels meus narius. Pujo les dues parpelles i acosto el cap dels meus dits als ulls per tal d'espolsar les lleganyes que enteranyinen allò que intento veure. Un petit alè de llum que es filtra entre els finestrons em mostra que, com cada nit, el meu peu dret ha escapat de sota els llençols. Paro l'orella. Se sent un bombolleig. Un xiulet agut quasi imperceptible. Cafè?

Després de dur a terme el seriós i minucios ritual matutí consistent en rebregar-me entre els abrigalls una i altra vegada i allargar el moment de posar els peus a terra –primer el dret, després l'esquerra- decideixo llevar-me i obrir ambdós batents.

Em recolzo sobre l'ampit de la finestra. Trec el cap. Miro sota meu, entre els núvols. De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó cada gra de sorra, cada fulla, cada espiga conté el meu record. Alguns construïrem escales infinites per arribar als núvols. Necessitàvem fugir. Ara, des d'aquí dalt, contemplo amb nostàlgia aquells turons, aquells prats a qui un dia digué “adéu, per sempre adéu-siau”.

Diviso els arrossars del Delta que formen la catifa verda que acabarà esdevenint color palla. Guaita! Els camps de blat de ponent. La sega aviat començarà. I què me'n dieu d'aquella serra burxada, de la morena Montserrat? I del vell Montseny? Més amunt, vora la nostra mar, el Cap de Creus sorgeix imponent. Recordo el ventall de colors torrats i vermells que tenyeixen la Fageda a la tardor i la neu que cobreix els Pirineus a l'hivern.

Impotent. Nostàlgic. Melancòlic. Una llàgrima furtada cau galta avall. Trec la llengua i en noto el seu gust salat. Tanco els porticons. Em giro. Ixo de l'habitació. Baixo les escales corrent – ignorant el cafè aigualit que la mare ha preparat a la cuina-, obro la porta i surto al carrer.

De sobte, et veig. Ets lluny, abandonat sobre un floc de cotó fluix. Em mires. Et miro. Voleies maldestre, et mous d'ací cap allà topant contra cada un dels barrots de la gàbia que et té clos. Sembles trist. Els teus ulls foscos sobresurten entre el teu plomatge groc. Repasso ràpidament els meus coneixements ornitològics per descobrir què ets, però les quatre franges vermelles que ressegueixen el teu llom em desconcerten... vaja, no sé com anomenar-te. Em pregunto què fas aquí, però abans que pugui extreure'n alguna reflexió me n'adono d'un petit detall: no cantes. Introdueixo el dit a la gàbia intentant tocar-te mentre amb un to idiota et dic: "Canta, ocellet, canta". Res. Silenci.

Impotent. Nostàlgic. Melancòlic. Et sents atrapat, obligat a viure cohibit, demanes a crits la llibertat. Ningú t'escolta, el teu cant és menyspreat. De fet, ets mut.

Em retiro. T'observo. Recordo que de petit volia ser un ocell. M'hagués agradat poder volar, sentir-me totalment lliure, deixar-me portar per la brisa marina o pel *vent de dalt*, esvair-me per uns breus moments d'allò que anomenem realitat -la crua realitat-. Sense pensar-ho, d'una revolada, obro la petita porta que et separa del món.

Dubtós, treus el cap. Tres saltirons de puntetes amb les ales avall. Tres salts ben amunt aixecant-les. Les bats i alces el vol. De sobte, obres el bec i cantes. Sí, cantes! En la teva dolça melodia s'hi senten tenores, tibles i flabiols; tu ets l'esbart i tu ets la cobla.

Avall, avall, avall, fins arribar als camps de blat. La sega ha començat. T'atures un moment. Els veus. Ells, els segadors de cadenes, et miren i et diuen: "Canta aucell, canta. Vola aucell, vola. Sigues lliure."

Mon cor, aucell, t'estima. Mon cor, aucell, t'estimarà.

Il·lustració d'Hajar Kadri 3r ESO C